

ע"פ 55624/12-15 - משה כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 55624-12-15 כהן נ' מדינת ישראל
08 פברואר 2016

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המערער: משה כהן

נגד
המשיבה: מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד נעה רוט

ב"כ המשיבה - עו"ד עפרה קרמני

מערער 1 - נאשם משה כהן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. במהלך סיור שגרתי בבני ברק, בתאריך 23.2.13 שבו נפל חג הפורים באותה שנה, ולאחר קריאת מגילת אסתר, הבחינו שוטרים בקטין המחזיק בידו מוט לשיגור זיקוקים ומכוון אותו לעבר עוברי אורח. השוטרים עצרו את הניידת בסמוך לקטין והקטין השליך את המוט והחל להימלט מהמקום. למקום הגיע אחיו של הקטין, הגיעו אנשים נוספים והתפתח עימות בין השוטרים לחלק מהאנשים.

עמוד 1

בכתב האישום שבפנינו נטען, כי המערער דחף את אחד השוטרים ובכך הפריע לשוטר במילוי תפקידו. אנו רואים לציין כי מלכתחילה הוגש כתב האישום כנגד 3 אנשים, בסופו של דבר נשמעו הוכחות רק באשר למערער שבפנינו (אחד הנאשמים הודה ונגד אחד חזרה בה המדינה מכתב האישום).

העד המרכזי שהעיד בפני בית משפט קמא היה השוטר אילן וסקו (להלן: "וסקו") שאותו דחף על-פי הנטען המערער. המערער נעצר במקביל על-ידי שוטרים עפ"י הוראתו של וסקו. בנוסף לשוטר וסקו העיד גם המערער ואלה למעשה הראיות המרכזיות.

2. בפסק דין מנומק שסקר את מסכת הראיות קבע בית משפט קמא, כי וסקו דובר אמת. בית המשפט האמין לו כי הוא ראה היטב את האדם שדחף אותו, הצביע בפני השוטרים הנוספים שהיו במקום על אותו אדם, השוטרים עצרו אותו אדם ולא אחר, ומדובר במערער. דקות מעטות בלבד לאחר מכן בתחנת המשטרה פגש וסקו את המערער. בית המשפט כאמור נתן אמון בכך שהיה קשר עין בין וסקו לבין המערער לכל אורך הדרך בכל השלבים ולא נפלה כל טעות בזיהוי.

בנוסף לאמון המוחלט בדבריו של וסקו קבע בית המשפט, כי גרסת המערער תומכת בגרסתו. גם המערער מאשר שהיתה אינטראקציה בינו לבין וסקו, אלא שלטענתו מדובר בכך שהוא ניגש לו וסקו ושאל אותו על מה ולמה עצר את חברו ואילו וסקו טען, כי טיבה של האינטראקציה היה שונה לחלוטין, דהיינו המערער הוא זה שדחף אותו במקום האירוע ומנע בעדו מלבצע את תפקידו.

בהתבסס על האמון שנתן בוסקו וחוסר האמון במערער, הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו. הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה על סעיף 275 לחוק העונשין.

הערעור שבפנינו נסוב על הכרעת הדין.

3. לטענת הסגוריה, קביעתו של בית משפט קמא כי ניתן לתת אמון בגרסתו של וסקו, היא קביעה טאוטולוגית, דהיינו בית המשפט נתן אמון בוסקו על סמך דבריו כי הוא בטוח בזיהוי, אלא שאמירתו של וסקו כי הוא בטוח בזיהוי אינה יכולה לשמש חיזוק לדבריו שלו עצמו. למעשה הטענה היא, כי יש במקרה זה להבחין בין מהימנותו של וסקו שבכך אין להתערב, ובין אמינות גרסתו שבה ניתן להתערב. וסקו אומנם מהימן, אולם יכול ונפלה טעות בזיהוי.

הסגוריה מלינה על כך שלא נערך מסדר זיהוי בזמן אמת, עוד היא מלינה על כך שוסקו לא מנה כל סממני זיהוי באשר לזהותו של הדוחף. כך למשל לא תיאר את דמותו, גובהו, מבנה גוף, לבוש וכיו"ב ואף לא סימני זיהוי אחרים. מדובר באירוע רב משתתפים. במקום היה חושך, רבים מהמשתתפים גם היו שיכורים, (כזכור מדובר בפורים) ובכל הנסיבות האלה גם יחד, יכול כאמור ונפלה טעות.

4. התביעה מבקשת לאמץ את קביעותיו של בית משפט קמא. מדובר במתן אמון מוחלט בעדותו של וסקו. הסגוריה לא הציגה כל סיבה מדוע יש לכרסם באמון זה. וסקו לא נשאל במקום ולא התבקש

לתאר את דמותו של הדוחף, שעל כן אין פלא בכך שלא מסר סימני זיהוי. וסקו גם לא נחקר באשר לכך שהיה חושך, שהיה קושי בהבחנה בזהותו של הדוחף, ועל כן הטענות הללו לא יכולות לצוץ לראשונה בערעור. לא היה מקום גם לערוך מסדר זיהוי, שהרי וסקו זיהה את הדוחף במקום ודקות ספורות לאחר מכן בתחנת המשטרה.

5. שמענו בסבלנות רבה ובאורך רוח, שמא אפילו בסבלנות יתר את טיעוני הסנגוריה, ודעתנו כי אין ממש בערעור זה.

ההבחנה בין מהימנות לאמינות, שעליה ניסתה הסנגוריה להצביע שמכוחה, כך על-פי הנטען, מתעורר ספק באשר לזיהוי אינה קיימת בתיק זה. הטענה עצמה אינה הולמת ואינה משקפת את החקירות בתיק ואת ליבת הטעון בבית משפט קמא.

נבהיר כוונתנו:

כאמור, בית משפט קמא נתן אמון בעדותו של וסקו. וסקו היה בטוח בכך שהאיש שדחף אותו הוא האיש שנעצר על-ידו. העובדה שוסקו הפנה בעדותו בבית המשפט לדברים שכתב בדו"ח, אינה הופכת את דבריו לטאוטולוגיה. וסקו הסביר כי אם לא היה בטוח בזהות הדוחף, לא היה כותב זאת ולא היה עוצר אותו (גם אם לא עצר אותו בעצמו בזמן מעשה). ודאות הזיהוי, ההישענות כמשתקף בדו"ח שכתב בזמן אמת היא מתבקשת, ראויה ומתחייבת מהנסיבות. האמון שניתן במקרה זה בעדותו של וסקו. משקף גם אמירה ולפיה, בית המשפט שוכנע כי וסקו לא היה טוען לזיהוי אם היה בלבו בדל של ספק באשר לוודאות הזיהוי.

6. עיינו בחקירתו הנגדית של וסקו, אין כל ניסיון לחקור אותו ביחס ליכולתו להבחין באדם הנכון. הוא לא נחקר באשר ליכולת הראייה שלו, לא באשר לחושך ששרר או לא שרר במקום, לא באשר לדמיון בין הנוכחים, לא באשר לאפשרות שמא משהו אחר דחף אותו והוא עצר אדם אחר. כל הדברים הללו לא נחקרו לעומקם. וסקו גם לא נתבקש לתאר את הדוחף. על רקע זה לא ברור לנו על מה ולמה יצא הקצף בהודעת הערעור, על כך שלא עשה זאת.

אין גם חובה לערוך בכל מקרה מסדר זיהוי. הסנגוריה הפנתה אותנו לפס"ד של כב' השופט סולברג בענין ערפאת סולימן, שם נאמר כי: **"הבחינה צריכה להיות של נסיבות הטמעת הדמות"**. הנסיבות במקרה הנוכחי מצביעות על כך, שהיתה בידי וסקו האפשרות המלאה להבחין במי שדחף אותו ולהורות לשוטרים שנלוו אליו לעצור את האדם הנכון. אין גם חובה כי יהיה תמיד פירוט של עובדות מסוימות שהן ורק הן תכשרנה את הזיהוי, כך למשל לא חייב להיות תיאור של הדמות שמדובר בה, מבנה גוף, לבוש וכיו"ב כדי להגיע לכלל מסקנה שהזיהוי הוא זיהוי וודאי שניתן לסמוך עליו.

אדרבא, מחקרים מראים שתיאור, גם אם הוא ניתן, יכול להיות שגוי. משך הזמן שבו פלוני המזהה היה חשוף לפניו של המזהה, אף הוא אינו נסיבה חד משמעית לענין אמינות הזיהוי וכיו"ב.

בית המשפט השומע ורואה את העדים, הוא שצריך להתרשם מדבריו של העד ולשקלל את מכלול הנסיבות

שבפניו בדרך לקביעת ממצא עובדתי באשר לבטחון בזהות הנאשם בכל מקרה שמדובר בו.

7. באירוע שבפניו מדובר בשני חלקים:

חלקו הראשון הוא המעצר במקום האירוע. וסקו הצביע בפני השוטרים הנוספים על המערער. אין שום פסול בכך שלא הוא עצמו באותו ידיו בהינתן הנסיבות ששררו במקום וריבוי האנשים ועל כן צדק בית משפט קמא שלא ראה לגרוע ממהימנות גרסתו בשל עובדה זו.

חלקו השני של האירוע הוא בתחנת המשטרה, וסקו לכל הדעות נפגש עם המערער. הזיהוי במשטרה היה סמוך מאוד לאירוע, כך שהוא מוסף נדבך נוסף למהימנות ואמינות הזיהוי.

8. צדק גם בית משפט קמא כאשר אמר שלמעשה המחלוקת בין המערער לוסקו לא היתה באשר לזהותו או לזיהויו, אלא באשר למהות האינטראקציה ביניהם. בין וסקו למערער לכל הדעות היה עימות, אלא שהעימות אליבא דהשוטר היה עימות פיזי, ואליבא דהמערער עימות מילולי.

מקובלת עלינו גם קביעתו של בית משפט קמא באשר לחוסר ההיגיון בגרסתו של המערער שמהווה בפני עצמה נדבך נוסף משמעותי לכך שבית המשפט לא נתן בו אמון. חוסר האמון במערער תומך במסקנתו של בית המשפט באשר למהימנותו של וסקו, ואמינות הזיהוי.

לא היה גם כל מקום וכל טעם להורות על מסדר זיהוי. כפי שצינו, אין חובה לערוך מסדר זיהוי וההחלטה בשאלת עריכתו היא פועל יוצא של הנסיבות.

כאשר וסקו למעשה תפס פיזית (באמצעות השוטרים הנוספים) במערער והביאו לתחנת המשטרה - מסדר זיהוי לא נדרש.

התוצאה כי לא מצאנו ממש בערעור ואנו דוחים אותו.

ניתן והודע היום כ"ט שבט תשע"ו, 08/02/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלדעלידיסימונהאלפסי